

Súd: Špecializovaný trestný súd
Spisová značka: 3T/9/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9517100060
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Hrubala
ECLI: ECLI:SK:SSPK:2018:9517100060.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Samosudca Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica
JUDr. Ján Hrubala, v trestnej veci obžalovanej G.. Bc. H. C., pre pokračovaní prečin poškodzovanie finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, v časti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona na hlavnom pojednávaní konanom dňa 7. decembra 2018 takto

rozhodol:

obžalovaná G.. Bc. H. C., nar. XX.XX.XXXX v W. S.,
trvale bytom H. č. XXX/X, U.

je vinná, že

ako štatutárny zástupca Agentúry podporovaného zamestnávania Somotor, n.o., so sídlom Agátová 2, Somotor, po tom, čo dňa 30.10.2014 uzatvorila Zmluvu o spolupráci číslo 377/2014-IZ-4.0/V (ďalej len „Zmluva“), predmetom ktorej je úprava podmienok, práv a povinností medzi zmluvnými stranami APZ Somotor, n.o. ako prevádzkovateľom komunitného centra (ďalej len „prijímateľ príspevku“) a Implementačnou agentúrou pre Operačný program Zamestnanosť a sociálna inklúzia so sídlom Špitálska 6, Bratislava, IČO: 30 854 687 pri implementácii Národného projektu komunitné centrá, ITMS kód: 27120130553, financovaného z prostriedkov Európskeho sociálneho fondu (ďalej len „poskytovateľ príspevku“), v sledovanom úmysle neoprávnene vylákať od poskytovateľa príspevku finančné prostriedky vo forme transferov na zamestnancov konala tak, že v rozpore so skutočnosťou a v rozpore najmä s článkom 3.5, 4.2., 5.8 a 7.3 Zmluvy, deklarovala naplnenie zmluvných podmienok, hoci

reálne nezabezpečila prevádzku a povinnú činnosť komunitného centra v priestoroch na ul. Obchodnej č. 38 v Somotore, nakoľko nedisponovala potrebnými povoleniami príslušných orgánov štátneho zdravotného dozoru naviac s tým, že priestory boli od 14.11.2014 odpojené od dodávky elektriny, plynu, vody a kúrenia, na základe čoho zamestnanci komunitného centra nemohli vykonávať svoju činnosť v zmluvne stanovených priestoroch, a ďalej

v mene prijímateľa príspevku predložila falšované a nepravdivé fotokópie potvrdení obce Somotor:

- č.j. 981/2014, doručené poskytovateľovi príspevku dňa 15.12.2014,
- č.j. 52/2015, doručené poskytovateľovi príspevku dňa 10.02.2015,
- č.j. 45/2015, doručené poskytovateľovi príspevku dňa 10.02.2015,
- č.j. 204/2015, doručené poskytovateľovi príspevku dňa 17.03.2015,

ktorými obec Somotor mala potvrdiť, že prijímateľ príspevku je v období od 01.11.2014 do 28.02.2015 prevádzkovateľom komunitného centra na Obchodnej ulici č. 38 v Somotore, pričom predmetné potvrdenia obec Somotor nikdy nevystavila, v dôsledku čoho, boli prijímateľovi príspevku na číslo bankového účtu IBAN: U 0XXX XXXX XXXX XXXX XXXX postupne poskytnuté finančné prostriedky

pozostávajúce zo zdrojov Európskeho sociálneho fondu v pomere 85 % a zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky v pomere 15 % ako transfer na zamestnancov a to v dňoch:
- 18.12.2014 vo výške 1.763,28 Eur, vyplatené spätne za mesiac november 2014,
- 27.02.2015 vo výške 4.067,09 Eur, vyplatené spätne za mesiac december 2014,
- 27.02.2015 vo výške 4.148,04 Eur, vyplatené spätne za mesiac január 2015,
pričom za mesiac február 2015, finančné prostriedky vo výške 4.148,04 Eur neboli vyplatené z dôvodu kontroly vykonanej príslušnými kontrolnými orgánmi poskytovateľa príspevku a

doposiaľ neoprávnene vyplatený príspevok napriek písomnej výzve formulovanej v jednostrannom odstúpení od Zmluvy zo strany Implementačnej agentúry Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny zo dňa 07.07.2015 nevrátila a naďalej ho neoprávnene prechováva, čím takto bola poškodenému - Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom Špitálska 4, 6, 8, Bratislava, spôsobená škoda na prostriedkoch Európskych spoločenstiev vo výške 8.481,65 Eur a v prípade vyplatenia transferu na zamestnancov prijímateľa príspevku za mesiac február 2015 by došlo k spôsobeniu škody na prostriedkoch Európskych spoločenstiev vo výške 3.525,83 Eur,

teda

predložila falšovaný a nesprávny doklad, a tým umožnila protiprávne zadržiavanie prostriedkov zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev

čím spáchala

pokračovací prečin poškodzovanie finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 261 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2 a ods. 3 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 14 (štrnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku o d k a z u je poškodenú stranu Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR, Špitálska 4, 6, 8, 811 08 Bratislava, IČO: 681156 s jej nárokom na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry podal dňa 22.03.2017 na G.. Bc. H. C. obžalobu, v ktorej ju vinil zo spáchania pokračujúceho prečinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v časti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

Podpísaný samosudca tunajšieho súdu dňa 29.03.2017 vydal trestný rozkaz, v rámci ktorého obvinenú uznal za vinnú v zmysle obžaloby a uložil jej trest odňatia slobody v trvaní 14 mesiacov s podmienenečným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Poškodenú organizáciu Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR odkázal na konanie vo veciach občianskoprávných - civilný proces.

Proti tomuto trestnému rozkazu podala v tom čase obvinená zastúpená svojou vtedajšou obhajkyňou odpor, ktorý nijak bližšie nezdôvodnila. Na základe podaného odporu samosudca dňa 27.04.2017 nariadil na deň 19.05.2017 hlavné pojednávanie, na ktoré okrem iného nad rámec návrhu prokurátora predvolal aj svedkyňu Q. U., ktorá na začiatku prípravného konania po vznesení obvinenia ako jediná z okruhu spolupracovníčok obvinenej nevyužila svoje právo odmietnuť vo veci vypovedať a v rámci svojho prvého výsluchu vo veci vypovedala. Hlavné pojednávanie určené na deň 19.05.2017 z dôvodu onemocnenia obžalovanej bolo odročené na deň 07.06.2017 s tým, že svedkyňa Q. U. ešte pred

nariadeným úkonom súdu uviedla, že v ďalšom priebehu podobne ako to učinila už pri svojom druhom výsluchu v rámci prípravného konania, využije svoje právo a vo veci nebude vypovedať z dôvodu, že by si mohla spôsobiť nebezpečenstvo trestného stíhania.

Na hlavnom pojednávaní dňa 07.06.2017 samosudca vykonal všetky dôkazy, ktoré navrhol vo veci vykonať prokurátor a akceptoval tiež návrh obžalovanej, resp. jej novozvoleného obhajcu, ktorý navrhol vypočuť manžela obžalovanej T. B. F. C.. Konštatoval, že obžalovaná s prokurátorom nechce uzavrieť dohodu o vine a treste a obžalovaná vyhlásila, že je nevinná.

Ešte pred tým, než samosudca stručne zhrnie obsah dokazovania a doterajší priebeh veci, je potrebné uviesť, že podstata tohto prípadu z hľadiska uznania či neuznania viny spočívala v posúdení troch základných faktov (toto nebolo spochybnené ani odvolacím súdom - viď ďalej opis chronológie veci). Súd sa musel predovšetkým vysporiadať s tým, ako vznikli fotokópie potvrdení Obce Somotor uvedené v treťom odseku obžaloby a aj skutkovej vety tohto rozsudku a v tejto súvislosti musel zaujať stanovisko k tomu, či ide o falšované a nepravdivé fotokópie predmetných potvrdení. V prípade, ak by súd dospel k záveru, že išlo o falšované, nepravdivé, resp. nesprávne dokumenty, musel sa vysporiadať s otázkou, či predkladanie takýchto dokumentov implementačnej agentúre - poskytovateľovi príspevku bolo porušením zmluvy, ktorá je uvedená v skutkovej vete obžaloby. Ak by aj túto otázku vyriešil v neprospech obžalovanej, teda konštatoval by, že išlo o porušenie zmluvy, musel súd zaujať stanovisko k tomu, či takéto porušenie zmluvy má aj trestnoprávne následky, teda či porušením zmluvy a predložením falšovaných, nesprávnych alebo nepravdivých dokumentov došlo k následku, ktorý predpokladá ustanovenie § 261 Trestného zákona, teda k umožneniu sprenevery alebo protiprávneho zadržania prostriedkov z rozpočtu Európskych spoločenských.

V rámci konania dňa 07.06.2017 prvostupňový súd prvé dve otázky vyriešil v neprospech obžalovanej, avšak tretiu otázku vyriešil v jej prospech. Výsledkom takejto úvahy na základe vykonaného dokazovania (jeho sumarizáciu viď nižšie) bol oslobodzujúci rozsudok v zmysle § 285 písm. b) Trestného poriadku, nakoľko podľa názoru prvostupňového súdu v konaní obžalovanej nešlo o trestný čin. Konajúc na základe odvolania prokurátora, takýto názor prvostupňového súdu odvolací Najvyšší súd SR považoval za nesprávny, pričom konštatoval, že súd síce vykonal všetky potrebné dôkazy zákonným spôsobom, tieto však „nesprávne vyhodnotil, z čoho vyplynul nesprávny právny záver rezultujúci do oslobodzujúceho rozsudku“. Preto uznesením zo dňa 28.08.2018 podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rozsudok zrušil a prikázal prvostupňovému súdu opäť konať.

Prvostupňový súd v zmysle právne záväzného názoru odvolacieho súdu vo veci opätovne konal na hlavnom pojednávaní dňa 07.12.2018. V rámci tohto pojednávania na základe žiadosti obžalovanej konal v jej neprítomnosti, oboznámil priebeh doterajšieho konania s dôrazom na vo veci vydané rozhodnutia a konštatoval, že strany v konaní nemali žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Po vypočutí si záverečných rečí vyniesol rozsudok, ktorého výrok je uvedený vyššie a prehodnotil tak svoj pôvodný záver učiný na hlavnom pojednávaní pred rozhodovaním Najvyššieho súdu SR.

Tu je potrebné uviesť, že prvostupňový súd nijak nemusel korigovať svoje závery ohľadne vyhodnotenia konania obžalovanej ako súčasti objektívnej stránky trestného činu - tieto závery totiž odvolací súd nijak nenapadol a nespochybnil ani spôsob, ako sa súd ku nim dopracoval. Preto, v rámci zachovania preskúmateľnosti každého súdneho rozhodnutia osve, súd v podstate zopakuje opis svojho prvého konania i opis úvah, ktoré ho viedli k formulovaniu relevantných a odvolacím súdom nespochybných záverov.

Obžalovaná sa v rámci svojho prednesu v rámci dokazovania sústredila na to, aby postupne vysvetlila svoje stanovisko v zmysle ktorého podľa jej názoru nedošlo k porušeniu žiadneho z článkov predmetnej zmluvy, ktorá bola uzavretá s poskytovateľom príspevku a ktorej existenciu a znenie nijak nespochybnovala. Podľa jej názoru k porušeniu zmluvy teda nedošlo a ona si nie je vedomá toho, že by úmyselne poskytla nejaké nesprávne, nepravdivé doklady a informácie. Zároveň nespochybnila to, že materiály, ktoré jej pripravil projektový tím, poskytovateľovi príspevku zaslala ona. Vo svojej výpovedi často používala termín „projektový tím“ a tvrdila, že aj zabezpečenie podkladov a potvrdení obce, ktoré sú vyššie opísané, mal na starosti výlučne „projektový tím“. Ona za žiadnym starostom nebola a osobne si myslí, že tieto potvrdenia vybavovali jej kolegovia, ktorým dôveruje. Spochybnila tak tvrdenie

prokurátora, že išlo o falšované dokumenty a ak by aj o takéto dokumenty išlo, za ich vznik v konečnom dôsledku nebola zodpovedná ona.

Existenciu vyššie uvádzaných potvrdení, ktoré sú žurnalizované v spise okrem iného na stranách 24-26, 35, 74-77 nijak nespochybňovala a pokiaľ sa mala vyjadriť k podpisu umiestneného pri otlačku pečiatky „súhlasí s originálom“ uviedla, že „s najväčšou pravdepodobnosťou ide o jej podpis“.

Svedok T. F. B. C. uviedol, že on bol vedúcim projektového tímu, resp. projektový manažér organizácie, ktorá uzavrela zmluvu s poskytovateľom príspevku. Pokiaľ ide o vyššie opisované potvrdenia Obce Somotor uviedol, že tieto mali vzniknúť tak, že prišiel nejaký formulár z implementačnej agentúry na jeho mail, on ho vytlačil a zamestnankyne potom zabezpečili vybavenie tohto formulára, teda podpis starostu. Podľa vlastného vyjadrenia on to vybaviť nemohol, nakoľko so starostom nemá dobré vzťahy. Pokiaľ ide získanie predmetných potvrdení, on sa svojich zamestnankýň nepýtal akú taktiku použili, podľa jeho názoru to vybavili buď svedkyňa P. alebo T..

Zástupca poškodenej strany tak isto potvrdil a nespochybnil existenciu všetkých dokumentov a listín, ktoré sú žurnalizované aj v tomto spise. Vystupoval ako zástupca poškodenej strany Ministerstva práce a sociálnych vecí SR, ktoré aj v skutku opísané finančné prostriedky poskytlo Implementačnej agentúre pre operačný program zamestnanosť a sociálna inklúzia so sídlom ako ministerstvo, na ktorom pracuje, v rámci implementácie národného projektu Komunitné centrá. Ešte v úvode hlavného pojednávania si uplatnil nárok na náhradu škody v celkovej výške 9.978,41 Eur, pričom potvrdil, že ohľadne tejto veci sa vedie aj civilný spor proti Agentúre podporovaného zamestnávania Somotor n.o., v rámci ktorého sporu si vymáhajú takú istú škodu ako v rámci tohto trestného konania.

Pokiaľ ide o obsah ďalších vykonaných dôkazov, súd sa v rámci tejto časti aj tohto rozsudku obmedzí len na konštatovanie niektorých faktov, ktoré ani obžalovaná nijak nespochybňovala a ich existencia je objektivizovaná aj obsahom listinných dôkazov. Žiadny dôkaz ani len nenaznačoval, že by vyššie uvedené fotokópie potvrdení Obce Somotor mali byť fotokópiami pravými, resp. fotokópiami dokumentov, ktoré má obec evidované pod v skutku uvedenými č.j. Obsah tak poštovej knihy Obce Somotor ako aj jednotlivých uznesení (oznámení) pod týmito „č.j.“ potvrdzuje to, že predmetné číselné označenia sa v origináloch dokumentov nachádzajú na úplne inom type listín, než sú potvrdenia dokumentujúce to, že Agentúra podporovaného zamestnávania Somotor n.o. v nájme užíva priestory, ktoré jej poskytla obec. Nemohlo byť teda sporu o tom, že ide o doklady nepravdivé a falšované. Túto skutočnosť potvrdil aj starosta obce svedok Y. Y., ktorého výpoveď na hlavnom pojednávaní za súhlasu strán bola prečítaná.

Ako to vyplýva z listinných dôkazov i z čítaných výpovedí svedkov K. a T., predloženie takýchto nepravdivých dokladov bolo potom dôvodom na odstúpenie od v skutku opísanej zmluvy. Svedkovia K. a T. ako zamestnanci poskytovateľa príspevku potvrdili tiež to, že Agentúra podporovaného zamestnávania Somotor n.o. nepracovala v tých priestoroch, v ktorých by mala a na dverách centra v priestoroch Obchodnej ulice č. 38 bol len oznam, že centrum pracuje na adrese Agátová ulica v Somotore, pričom bol uvedený telefonický kontakt, na ktorý sa majú klienti obracať. Možno konštatovať, že podstatný obsah zväzku 3 predloženého spisu dokumentuje činnosť centra - Agentúry podporovaného zamestnávania Somotor n.o. (ďalej aj „komunitné centrum“) pokiaľ ide o prácu s jednotlivými klientmi (nachádzajú sa tu denníky, popis činností s jednotlivými klientmi...), pričom o pravosti týchto dokumentov nebol dôvod pochybovať.

V súvislosti so skúmaním činností komunitného centra a v súvislosti so skúmaním vzniku predmetných potvrdení Obce Somotor možno konštatovať, že svedkovia s výnimkou Q. U., ktorá v rámci prípravného konania vypovedala dňa 18.02.2016, využili svoje právo a odmietli vo veci vypovedať (boli príbuzní obžalovanej). Svedkyňa U. v rámci svojho kontradiktórneho výsluchu, na ktorom sa zúčastnila obhajoba (obsah tohto výsluchu bol prečítaný), uviedla, že už od marca 2015 komunitné centrum svoju činnosť vykonávalo na adrese Agátová č. 2 v Somotore. V súvislosti s vyššie uvedenými potvrdeniami Obce Somotor povedala, že o týchto nevie nič, lebo to „robila pani C.“. Pani C. predkladala i všetky potrebné listiny implementačnej agentúre, pričom svedkyňa potvrdila i tú skutočnosť, že v podstate všetci zamestnanci komunitného centra boli rodinnými príslušníkmi H. C.. Pokiaľ ide o podpis na predmetných potvrdeniach obce, uviedla, že ide o podpis obžalovanej. Svedkyňa tiež opísala činnosť centra, ktorá spočívala v pomoci sociálne slabším osobám z Obce Somotor a okolia.

Už na tomto mieste rozsudku je potrebné opätovne uviesť, že „kvalita“ činnosti Agentúry podporovaného zamestnávania Somotor n.o., resp. posúdenie tejto kvality bolo problémom podružným a i keď obžaloba v skutkovej vete sčasti naznačuje, že agentúra nevykonávala to, čo vykazovala, posúdenie tejto skutočnosti nebolo pre vec významným a v zásade vykazovanie čo aj fiktívnych aktivít nebolo podstatou obžaloby (z tohto dôvodu súd v konečnom dôsledku v tomto rozsudku upravil skutkovú vetu obžaloby vypustením jej častí opisujúcich činnosť centra). Podstata obžaloby z hľadiska skutku a jeho následku je vyjadrená v treťom odseku jej skutkovej vety a spočíva v obvinení obžalovanej za to, že predložila falšované a nepravdivé fotokópie potvrdení Obce Somotor preukazujúce nájom v jej priestoroch. Pokiaľ ide o posúdenie otázky, či išlo o predkladanie falšovaných, nepravdivých, prípadne nesprávnych fotokópií ako písomných dokumentov, od ktorých sa odvíjala možnosť jednotlivých finančných transferov, možno jednoznačne konštatovať, že prokurátor v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní uniesol dôkazné bremeno a preukázal, že vyššie uvedené písomné listiny neboli listinami pravými, nevyhotovila ich obec a nepodpisal ich starosta obce Y. Y.. V tejto súvislosti možno konštatovať i to, že prokurátor uniesol dôkazné bremeno aj pokiaľ išlo o preukázanie toho, že tieto doklady vyhotovila obžalovaná.

Jej obranu a obhajobu spočívajúcu v tom, že zodpovednosť za vznik týchto dokumentov chcela „zhodiť na projektový tím“, možno považovať za obranu účelovú a nevierohodnú. Sama obžalovaná totiž nespochybnila, že podpis na predmetných dokumentoch je podpisom jej, pričom vykazuje výrazné znaky podobnosti aj s inými jej podpismi na ďalších listinných dôkazoch. Ak je to teda obžalovaná, ktorá sa podpísala k otlaku pečiatky „súhlasí s originálom“, je to ona, ktorá tiež nesie zodpovednosť za vznik takto falšovaných dokumentov. Okrem absolútnej zjavnej nevierohodnosti jej obrany a obhajoby v tomto smere ju usvedčuje aj na hlavnom pojednávaní prečítaná kontradiktórna výpoveď Q. U., ktorá jednoznačne uviedla a potvrdila už z podpisu na sporných dokumentoch vyplývajúci fakt, že to bola obžalovaná, ktorá tieto doklady pripravila. Mimochodom obžalovaná ako štatutárna zástupkyňa Agentúry podporovaného zamestnávania Somotor n.o. je i formálne zodpovedná za kompletizáciu materiálov, ktoré sa v rámci projektu predkladajú implementačnej agentúre a ani sama obžalovaná nespochybovala, že predmetnú dokumentáciu kompletizovala a implementačnej agentúre zasielala ona.

Súd tak prvú otázku, ktorú si položil v rámci úvodu odôvodnenia tohto rozsudku, vyriešil naozaj jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností. V prípade dokumentov uvedených v treťom odseku skutkovej vety obžaloby išlo o dokumenty nepravdivé a falošné. Bola preukázaná i tá skutočnosť, že tieto dokumenty vyhotovila práve obžalovaná a bola to ona, ktorá ich pripojila k ostatným písomnostiam zasielaným poskytovateľovi príspevku kvôli vyplateniu finančným transferom.

Pokiaľ teda ide o naplnenie prvého zo znakov objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 261 Trestného zákona, teda predloženie falšovaného a nesprávneho dokladu, k naplneniu tohto znaku objektívnej stránky trestného činu - konania bez akýchkoľvek pochybností došlo a za predloženie takéto dokladu nesie zodpovednosť obžalovaná. Z hľadiska komplexného posúdenia prípadu však ďalšou a náročnejšou úlohou súdu bolo posúdenie následkov takéhoto konania, pretože skutková podstata stanovuje, že následkom takéhoto konania v zmysle možnosti vyvedenia trestnoprávnej zodpovednosti musí byť „umožnenie spôsobenia sprenevery alebo protiprávne zadržanie prostriedkov z rozpočtu Európskych spoločenstiev“.

Ako druhú otázku v rámci úvodu odôvodnenia tohto rozsudku si súd položil otázku, či konaním, za ktoré je zodpovedná obžalovaná a ktoré spočívalo v predložení falšovaných dokladov poskytovateľovi príspevku, boli porušené články zmluvy tak, ako je to konštatované v obžalobe. Aj v tomto prípade súd dal obžalobe za pravdu a konštatoval porušenie jednotlivých článkov zmluvy, i keď nie v celom rozsahu ako to stanovil prokurátor. Berúc do úvahy znenie jednotlivých článkov zmluvy, možno konštatovať, že došlo k porušeniu jej článkov 3.5, 4.2, 5.8 (všeobecné ustanovenia týkajúce sa predpísaných postupov a následkov nedodržania pravidiel) a 7, resp. predovšetkým článku 7.3 zmluvy. V článku 7.3 zmluvy je výslovne stanovené, že „pri žiadosti o prvý transfer a následne pri každej zmene je prevádzkovateľ KC (komunitné centrum) povinný predložiť notárom alebo matrikou overenú nájomnú zmluvu alebo zmluvu o prenájme priestorov KC. V prípade, ak prevádzkovateľom KC nie je obec, v ktorej je KC zriadené, prevádzkovateľ predkladá na IAZASI (implementačná agentúra) aj potvrdenie obce o prevádzkovaní KC v danom mesiaci“. Samozrejme, nemôže byť sporu, že takéto potvrdenie musí odrážať objektívny

stav a nesmie byť falšované. V tomto prípade predmetné potvrdenia túto požiadavku nespĺňali a ako už bolo uvedené, nevystavil ich starosta obce Y. Y., ale obžalovaná H. C.. Nemôže byť teda sporu o tom, že k porušeniu zmluvy o spolupráci došlo a predbežne možno konštatovať i to, že odstúpenie od zmluvy, ktoré je žurnalizované na stranách 170-172 spisu, je opreté o reálne potvrdené skutočnosti umožňujúce takýto jednostranný právny úkon zo strany poskytovateľa príspevku učiť. Z tohto dôvodu aj druhú, v úvode odôvodnenia tohto rozsudku položenú otázku súd vyriešil v neprospech obžalovanej a konštatoval, že k porušeniu vyššie uvedených článkov zmluvy medzi poskytovateľom príspevku a Agentúrou podporovaného zamestnávania Somotor n.o. došlo.

V neprospech obžalovanej však v rámci prvého konania vo veci nevyriešil tretiu položenú otázku a dospel k záveru, že porušenie vyššie uvedených článkov zmluvy nemôže mať a nemá trestnoprávny rozmer. V tom čase súd konštatoval nasledovné.

Podľa § 261 ods. 1 Trestného zákona kto použije alebo predloží falšovaný, nesprávny alebo neúplný výkaz alebo doklad, alebo neposkytne povinné údaje, alebo použije prostriedky zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev, z rozpočtu spravovaného Európskymi spoločenstvami alebo v zastúpení Európskych spoločenstiev na iný účel ako boli pôvodne určené a tým umožní spôsobenie sprenevery alebo protiprávne zadržanie prostriedkov z uvedeného rozpočtu, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky. Toto ustanovenie Trestného zákona obsahuje aj tzv. kvalifikované skutkové podstaty, v rámci ktorých sa zvyšuje trestná sadzba v súvislosti s rozsahom spôsobenej škody. Za škodu pritom ustanovenie § 124 ods. 1 Trestného zákona označuje ujmu na majetku alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodeného, prípadne inú ujmu, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom. Musí teda ísť o „ujmu“ alebo „reálny úbytok“, ktoré stavy sa obvykle dosahujú neoprávneným prisvojením si vecí alebo práv, ku ktorým má dispozičné právo výhradne poškodený. Ide teda o stav zmeny vlastníctva, resp. držby veci na úkor poškodeného a na prospech páchatela, ktorým podľa právneho poriadku Slovenskej republiky účinného v čase spáchania skutku môže byť len fyzická osoba. Okrem iného to znamená to, že dochádza k neoprávnenému zväčšeniu majetku subjektu práva, ktorým je fyzická osoba útočiaca na záujem chránený Trestným zákonom.

Konštrukcia trestného činu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 Trestného zákona je teda nasledovná :

Za trestnoprávne postihnutelné sa považuje (nejde o kumulatívny výpočet, postačuje „naplnenie“ ktoréhokoľvek z opísaných konaní)

1. použitie alebo predloženie falšovaného, nesprávneho alebo neúplného výkazu alebo dokladu,
2. neposkytnutie povinných údajov, resp.
3. použitie prostriedkov z rozpočtu Európskych spoločenstiev na iný účel ako boli pôvodne určené (v tomto prípade zákonodarcu použitie prostriedkov z rozpočtu Európskych spoločenstiev na iný účel ako boli pôvodne určené na rozdiel od trestného činu subvenčného podvodu nestanovuje ako samostatnú skutkovú podstatu trestného činu, ale uvádza ju len ako alternatívu v rámci základnej skutkovej podstaty trestného činu.

K tomu však, aby bolo možné uznať vinu za trestný čin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1 Trestného zákona, musí pristúpiť jedna z ďalších dvoch alternatív uvádzaných v predmetnej skutkovej podstate a to buď

1. umožnenie spôsobenia sprenevery alebo
2. protiprávne zadržanie prostriedkov z uvedeného rozpočtu.

Falšovaným dokladom je doklad, ktorý má vzbudiť zdanie pravého, avšak nie je vydaný osobou, ktorá je na to oprávnená alebo takýto doklad alebo takýto výkaz nemá oporu v skutočnom stave. Za nesprávny doklad sa považuje taký doklad, ktorého obsah nezodpovedá skutočnému stavu, o ktorom sa podáva informácia, no a neúplným dokladom je taký doklad, ktorý neobsahuje všetky potrebné údaje na posúdenie skutočného stavu.

V tomto prípade, ako to bolo už konštatované, nebolo sporu o tom, že obžalovaná predkladala doklady, ktoré mali vzbudiť zdanie pravých dokladov a tieto doklady nemali oporu v reálnom stave - teda išlo o doklady falšované.

K tomu, aby prípadné predkladanie falšovaných, nesprávnych alebo neúplných dokladov alebo použitie prostriedkov Európskych spoločenstiev na iný účel ako boli pôvodne určené, bolo možné podľa tohto ustanovenia Trestného zákona kvalifikovať, musí prísť aj skutočnosť, ktorá spočíva buď v umožnení spôsobenia sprenevery alebo protiprávnom zadržaní prostriedkov z uvedeného rozpočtu.

Za neoprávnené zadržanie prostriedkov sa považuje stav, kedy nedochádza k prisvojeniu si veci (teda k jej trvalému odňatiu s úmyslom nakladať s ňou ako vlastnou), ale iba k jej dočasnému pozdržaniu - nevydaniu veci tomu, kto má na ňu právo (slovník slovenského pravopisu iný výklad neumožňuje, pričom obdobne sa vykladá aj termín „wrongfull retention“, čo je anglický termín použitý v príslušných predpisoch Európskych spoločenstiev). To okrem iného znamená stav, kedy si subjekt manažujúci rozpočet žiada späť poskytnuté prostriedky a ten, komu boli poskytnuté si ich buď neoprávnené prisvojí (prevedie všetky atribúty vlastníckeho práva na seba) alebo zadrží, čo jednoznačne znamená situáciu, kedy k prisvojeniu zatiaľ nedošlo, avšak odmieta sa vrátenie toho, čo bolo poskytnuté, resp. čo za poskytnuté finančné prostriedky bolo kúpené, pričom ešte nenastali všetky právne následky podmieňujúce definitívny prechod vlastníckeho práva. O takúto situáciu podľa pôvodného právneho názoru prvostupňového súdu nešlo (odvolací súd mu ho však prikázal korigovať), pričom súd sa stotožnil s názorom obhajoby, že logika interpretácie obsahu posledne uvedených bodov 1. a 2. neumožňuje ich naplnenie kumulatívne, resp. môže ku nemu dôjsť naozaj len výnimočne a tak ide v podstate o dve nezávislé konania ako súčasť objektívnej stránky trestného činu spočívajúce jedno „v spôsobení sprenevery“ a druhé „v zadržaní prostriedkov“ (tento záver zo strany odvolacieho súdu napadnutý nebol).

Pokiaľ ide o v skutkovej podstate použitý terminus technicus „umožnenie spôsobenia sprenevery“, prvostupňový súd v rámci svojho prvého rozsudku vo veci v podstate uviedol, že tento termín je v súlade so zásadou ultima ratio potrebné vykladať reštriktívne a nie každé porušenie podmienok zmluvy automaticky musí znamenať trestno-právny následok. Odvolací súd v zásade takýto záver nenapadol, jeho interpretácia relevantných hmotnoprávných ustanovení je však zjavne rozdielna od názoru prvostupňového súdu, resp. podľa neho takúto interpretáciu nemožno vzťahovať na daný prípad.

Pokiaľ ide o opätovne prednesené stanovisko obhajoby, že finančné prostriedky Európskych spoločenstiev poskytnutých spôsobom ako v tomto prípade sa stávajú súčasťou štátneho rozpočtu SR, súd sa nestotožnil s názorom obhajoby smerujúcim k tomu, že tento fakt neumožňuje kvalifikáciu konania ako trestného činu podľa § 261 Trestného zákona, pričom takéto hodnotenie zo strany odvolacieho súdu nebolo nijak napadnuté - skôr naopak, bolo podporené. Vzhľadom ku konštrukcii skutkovej podstaty podľa § 261 Trestného zákona je irelevantné či sa finančné prostriedky poskytnuté z Európskych spoločenstiev formálne stanú alebo nestanú súčasťou štátneho rozpočtu Slovenskej republiky. Je potrebné skúmať len to, či ide o „prostriedky zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev, z rozpočtu spravovaného Európskymi spoločenstvami alebo v zastúpení Európskych spoločenstiev“. Z tohto pohľadu odvolajúc sa opäť na dikciu predmetného ustanovenia Trestného zákona je potrebné skúmať len to, či predmetné prostriedky pochádzajú z vymenovaných „druhov rozpočtu“ a je irelevantné ako sa formálne a účtovne zaradia po ich poskytnutí. V tomto prípade nemohlo byť sporu o tom, že v sumách ako je to uvedené aj vo výroku tohto rozsudku ide o sumy pochádzajúce (poskytnuté) zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev. Obdobne sa súd nestotožnil s názorom obhajoby, že Ministerstvo práce a sociálnych vecí SR ako zriaďovateľ implementačnej agentúry nie je poškodenou stranou.

Na tomto mieste rozsudku súd považuje za potrebné doslova citovať niektoré pasáže z rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorými vskutku jednoznačne korigoval niektoré právne závery súdu prvostupňového, pričom zdôraznil, že v rámci opätovného prejednania veci prvostupňový súd bude musieť venovať väčšiu pozornosť aj tomu, či vývoj skutku nedokumentuje „zadržanie finančných prostriedkov“.

Odvolací súd doslova uviedol:

Aj napriek skutočnosti, že v právnej vete napadnutého rozsudku sa nachádzajú obe alternatívy spôsobeného následku, prvostupňový súd sa v napadnutom rozsudku dostatočným spôsobom

nevysporiadal s druhou alternatívou spočívajúcou v protiprávnom zadržaní prostriedkov z rozpočtu Európskej únie.

Protiprávnym zadržaním prostriedkov z rozpočtov sa rozumie predovšetkým nevrátenie prostriedkov poskytovateľovi, ktorý kontrolou zistí nezrovnalosti pri ich požadovaní alebo použití.

Aj zo samotného napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že obžalovaná predložila falošné potvrdenia obce Somotor a na ich základe prišlo k vyplateniu finančných prostriedkov, čo bolo objektivizované tak výpoveďami svedkov Y., K., T. a ostatnými listinnými dôkazmi. Je tiež jednoznačné, že na základe predloženia nepravdivých dokladov prišlo zo strany poskytovateľa príspevku k odstúpeniu od zmluvy, pretože obžalovaná porušila články 3.5, 4.2, 5.8 a 7.3 zmluvy.

Obžalovanej boli vyplatené finančné prostriedky počas obdobia, kedy si neplnila povinnosti vyplývajúce z uzatvorenej zmluvy o spolupráci č. 377/2014-IZ-4.0/V, pričom aj po konštatovaní porušení zmluvy a odstúpení od predmetnej Zmluvy o spolupráci č. 377/2014-IZ-4.0/V dňa 7. júla 2015, obžalovaná si poskytnuté finančné prostriedky ponechala a poskytovateľovi príspevku ich nevrátila, čo je napokon podrobne konštatované aj v skutkovej vete podanej obžaloby. Napriek výzvam poskytovateľa príspevku obžalovaná vyplatené finančné prostriedky nevrátila a na Okresnom súde v Trebišove prebieha civilné konanie, ktorého predmetom je rozhodnutie o nároku poskytovateľa na vrátenie vyplateného príspevku.

Najvyšší súd nevidí dôvod na zmenu svojho právneho názoru, vysloveného aj v prokurátorom uvádzanom uznesení z 25. marca 2013, sp.zn. 3To 11/2013, podľa ktorého „akékoľvek úvahy o rozsahu oprávnených a neoprávnených výdavkov sú za týchto okolností bezpredmetné a právne irelevantné, keďže poskytnutá suma refundácie, na ktorú obžalovaní nemali nárok, predstavuje od jej vyplatenia protiprávne zadržanie prostriedkov poskytnutých z rozpočtu ES.“

Len pre doplnenie možno uviesť, že tak ako najvyšší súd nevidí dôvod na odchýlenie sa od právneho názoru uvedeného v uznesení sp.zn. 3To 11/2013, rovnako tak nevidí ani dôvod na odchýlenie sa od právneho názoru vysloveného v uznesení sp.zn. 5Tost 12/2009 vo vzťahu k výkladu časti skutkovej podstaty § 261 ods. 1 Tr.zák. „a tým umožní spôsobenie sprenevery“.

V súvislosti s právnym hodnotením podstaty problému je vhodné pripomenúť i jedno z najaktuálnejších stanovísk trestno-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR týkajúce sa predmetnej problematiky, ktoré bolo uverejnené pod. č. 41/2018 (1TdoV 1/2017). Tu je konštatované:

Pri trestnom čine poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 Trestného zákona sú v odseku 1 tohto ustanovenia popísané tri možné alternatívy konania páchatel'a („použitie alebo predloženie výkazu resp. dokladu“, „neposkytnutie povinných údajov“ a „použitie prostriedkov“, spojené s ďalšími okolnosťami), ako aj dva rôzne následky, ktoré páchatel' môže takým konaním spôsobiť (jednak „spôsobenie sprenevery“ a jednak „protiprávne zadržanie prostriedkov“) - to nie je v rozpore ani s pôvodne formulovaným názorom prvostupňového súdu (pozn. súdu).

Vychádzajúc zo záveru uvedeného v predchádzajúcom odseku, „spôsobenie sprenevery“ v zmysle § 261 ods. 1 Trestného zákona nie je zadefinovaním ďalšieho konania páchatel'a (ako kumulatívne požadovaného skutku), ktoré by nadväzovalo na „použitie alebo predloženie výkazu resp. dokladu“, „neposkytnutie povinných údajov“ alebo „použitie prostriedkov“ podľa predchádzajúcej časti formulácie dotknutého ustanovenia. Ide o definíciu jednej z alternatív následku vyvolaného konaním páchatel'a (súčasť popisu tzv. objektívnej stránky).

Na účel aplikácie § 261 ods. 1 Trestného zákona: „spôsobenie sprenevery“ obsahovo zodpovedá následku trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona (ako trvalé prisvojenie si poskytnutých prostriedkov); „protiprávne zadržanie prostriedkov“ obsahovo zodpovedá následku trestného činu neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 215 ods. 1 Trestného zákona (ako neoprávnené prechodné užívanie prostriedkov, neskôr refundovaných poskytovateľovi alebo dodatočne použitých na pôvodne určený účel). Rozhodujúcim kritériom rozdielu medzi oboma druhmi následku je špecifikácia úmyslu páchatel'a v čase jeho konania.

Riadiac sa týmito závermi, ktoré sú vo svojej podstate záväzným materiálnym zdrojom (prameňom) práva pre prvostupňový súd a netýkajú sa v zásade neprípustných pokynov, ako hodnotiť dôkazy (riešia výhradne právny problém, ktorý vzhľadom k oslobodzujúcemu rozsudku výrokom „odsudzujúco“ nemohol riešiť) bol samosudca povinný vyššie opísaným spôsobom korigovať svoj právny názor, čo aj učinil. Na rozdiel od obhajoby v takomto štádiu veci s právnym názorom odvolacieho súdu totiž nie je oprávnený polemizovať. Preto prehodnotil svoj záver o eventualite „zadržania prostriedkov“.

Ak je nevrátenie prostriedkov poskytovateľovi, ktorý kontrolou zistí nezrovnalosti pri ich požadovaní alebo použití protiprávnym zadržaním prostriedkov, nemožno totiž situáciu riešiť inak, než odsudzujúcim rozsudkom - najmä ak „nezrovnalosti“ (potvrdené predloženie falšovaných dokladov) sú trestným súdom konštatovaným a preukázaným faktom. Je síce pravdou, že jednostranné odstúpenie od zmluvy ako jednostranný právny úkon a jeho oprávnenosť sa môže stať predmetom sporu riešeného napríklad v civilnom procese v rámci určovacej žaloby (samozrejme, nie je vylúčené úspešné napadnutie akéhokoľvek jednostranného právneho úkonu), v prípadoch ako je tento, sa však s oprávnenosťou takéhoto kroku ako s vyriešením prejudiciálnej otázky musí vysporiadať trestný súd. A v tomto prípade to prvostupňový súd v rámci prvého i druhého konania vyriešil jednoznačne a v súlade s názorom obžaloby.

Výhrady samosudcu voči problematickej dikcii predmetného hmotnoprávneho ustanovenia (boli formulované v rámci prvého rozsudku vo veci) pretrvávajú, sčasti ich však možno riešiť „návodom“, ktorý poskytol odvolací súd i vyššie uvedený judikát. V zmysle tu formulovaných názorov sa tak výklad „protiprávneho zadržania“ prostriedkov Európskej únie stáva akousi medzinárodným právom vyžadovanou poistkou trestnosti konania „proti hospodárskej disciplíne“, ak si prijímateľ príspevku ponechá minimálne časť atribútov vlastníckeho práva (minimálne neoprávnenú držbu) i po tom, čo poskytovateľ prostriedkov v súlade s realitou konštatuje porušenie podmienok poskytnutia subvencie a žiada prenechané prostriedky naspäť.

Toto sa v tomto prípade preukázateľne stalo a preto súd konštruoval skutkovú a právnu vetu tak, ako je uvedená vo výroku tohto rozsudku, keďže „umožnenie sprenevery“ v konečnom dôsledku (v zásade sa skúma ako prvé) nebolo preukázané, nakoľko z hľadiska posúdenia „špecifikácie úmyslu“ predkladanie falšovaných dokladov primárne (a hlavne preukázateľne) nesmerovalo k „podvodu“, ktorého cieľom bolo oklamanie poskytovateľa prostriedkov ich prisvojením si bez splnenia toho, čo bolo v predloženej projekte sľubované. Predovšetkým z tohto dôvodu konanie obžalovanej nebolo kvalifikované aj ako subvenčný podvod a ako čas skutku bolo stanovené „nekonanie“ po dátume a v rámci limitu, ktorý bol stanovený v rámci jednostranného odstúpenia od zmluvy zo dňa 7. júla 2017 zo strany poskytovateľa príspevku. Za takéhoto stavu potom ide v celom rozsahu vyplatenej a nevrátenej sumy o dokonaný trestný čin so spôsobením „väčšej škody“ v zmysle § 125 ods. 1 Trestného zákona, pričom jeho skutková veta - opis konania, bola v zmysle vyššie opísaného právneho názoru upravená za zachovania totožnosti skutku.

Pokiaľ ide o druh a výmeru trestu za spáchaný skutok, súd prihliadol ku všetkým doteraz uvedeným skutočnostiam spôsobu spáchania trestného činu, individuálnemu i všeobecnému stupňu závažnosti konania páchatelky, ako i k charakteristike jej osoby.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu súd postupoval v zmysle ustanovenia § 34 Trestného zákona. Podľa tohto ustanovenia účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelmi tým, že sa im zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvoria sa podmienky na ich výchovu a k tomu, aby viedli riadny život, a súčasne je účelom trestu i odradenie páchatelov od páchania trestných činov. Trest vyjadruje zároveň morálne odsúdenie páchatelja spoločnosťou. Trest má postihovať páchatelov iba tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na ich rodinu a blízke osoby.

Pri určovaní druhu a výmery trestu súd prihliadol najmä na spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku a posúdil aj existenciu priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, ako aj osobu obžalovanej, jej pomery a možnosti nápravy.

Priťažujúce okolnosti neboli zistené žiadne, pričom obžalovanej poľahčovalo to, že pred spáchaním trestných činov viedla riadny život (§ 36 písm. j) Trestného zákona). Pred spáchaním tohto skutku trestaná nebola a z miesta trvalého bydliska je hodnotená neutrálne. V zmysle § 38 ods. 2, 3 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti

poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností, pričom ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. V konečnom dôsledku teda súd ukladal trest odňatia slobody v rozmedzí od jedného roka do štyridsiatich štyroch mesiacov. Dospel k záveru, že vzhľadom na vyššie uvedené k dosiahnutiu účelu trestu postačí uložiť trest odňatia slobody v dolnej polovici zákonom stanovenej sadzby.

Vzhľadom na doterajší život obžalovanej, rodinné zázemie ako aj okolnosti prípadu má súd dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a okamžitý výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný. Preto výkon trestu odňatia slobody obžalovanej podmiennečne odložil na skúšobnú dobu, ktorá je uvedená vo výroku tohto rozhodnutia.

Počas doby podmiennečného odloženia výkonu trestu bude obžalovaná povinná viesť riadny život, nedopustiť sa iného úmyselného protispoločenského konania, nakoľko v opačnom prípade súd vysloví, že podmiennečný trest sa vykoná. Pokiaľ sa obžalovaná v rámci doby podmiennečného odloženia výkonu trestu osvedčí, po jej uplynutí sa na ňu bude hľadieť, ako keby súdom trestaná nebola.

Pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu škody (ten bol uplatnený včas a riadne) v prípadoch oslobodzujúcich rozsudkov je súd povinný riadiť sa ustanovením § 288 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces. Tak to učinil prvostupňový súd v rámci svojho prvého rozhodnutia, pričom dodal, že poškodená strana si škodu v civilnom procese proti právnickej osobe už vymáha. Škodu si poškodená strana uplatňuje vo výške 9.978,41 Eur, čo je suma, do výšky ktorej je započítaných aj 15% z celkovo poskytnutej sumy, ktoré percentá pochádzajú z rozpočtu Slovenskej republiky (toto konanie sa v konečnom dôsledku týkalo „len“ 85% z poskytnutej sumy).

V rámci posúdenia veci vzhľadom k zmene situácie, kedy vina bola uznaná, súd konštatuje, že škoda v tomto prípade trestného činu proti hospodárskej disciplíne vznikla a jej výška je popísaná v skutkovej vete tohto rozsudku. Napriek tomu však súd poškodenú stranu odkázal na civilný proces a to predovšetkým preto, že vysporiadanie sa so splnením podmienok jednoznačnej možnosti priznania nároku na náhradu škody (§ 287 Trestného poriadku) by v tomto prípade znamenalo doplnenie dokazovania v smere aktualizácie stavu konania v rámci prebiehajúceho civilného procesu, čo by konanie neprímerane predĺžilo.

Naviac, išlo by o rozборы a aktivity presahujúce potreby trestného stíhania, kde odpovede súvisiace s vyriešením oprávnenosti nárokov i ich výpočtami (vrátane „poradia“ uspokojenia oprávnených nárokov poškodeného zo strany chýbajúcej právnickej i fyzickej osoby) by malo dať občianske súdne konanie. Posúdenie solventnosti či nesolventnosti právnickej osoby, ktorá je žalovaná v civilnom procese pritom v rámci rozhodovania podľa §§ 287 a 288 Trestného poriadku nehrá žiadnu úlohu.

Z vyššie uvedených dôvodov samosudca rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva na súde, proti ktorého rozsudku smeruje v lehote 15 dní od jeho oznámenia. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Prokurátor môže podať odvolanie pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo dotýka. Poškodený môže podať odvolanie len pre nesprávnosť výroku o náhrade škody. Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený. O odvolaní rozhodne Najvyšší súd Slovenskej republiky.